Вночі сьогодні сніг ішов.
Чому до мене не прийшла, ти знов
Мене вгорнути в теплий свій покров?
Я рано встав, і вийшов я на сніг
Шукать слідів твоїх маленьких ніг.

Засніжено верійський шлях,
Застелено лапатим снігом дах,
Скрізь білий шар — на площах і домах.
Так само біло квітнуть навесні
Садочки в Імеретії рясні.

Як пишно розцвіло у нас,
Як радісно в світанку тихий час
Од цих грудневих сріберних прикрас!
Як сніг тбіліські кипариси вкрив,
Мов щедрий цвіт імеретинських слив!

Чи то блищать віддалеки
Засипані завією гілки,
Чи мають білі повстяні шапки?
Чи то шатри військові із Авчал
Розкинулись в Тбілісі на привал?

Які сніги розкішні скрізь!
Сади, будинки, вулиці вдяглись
В мережива сліпучо-білу низь.
Мене так втішив перший блиск снігів,
Як ще недавно я весні радів.

Мене втішає ця пора,
І сонце, й дощ, і вітер, і жара,-
В природи стільки вроди і добра,

Та що, кохана, в неї краще є,
Ніш ти сама, ніж почуття твоє?

1936